

BIJBELSTUDIES

LEVEN & LIJDEN MET CHRISTUS
RON VAN DER SPOEL

BIJBELSTUDIE 4

UIT DE DIEPTE ROEP IK TOT U

Uit de diepte roep ik tot U, HEER; Heer, hoor naar mijn stem, wees aandachtig, luister naar mijn roep om genade.

Psalm 130:1,2

In de nacht is alles donkerder. Niet alleen omdat het licht weg is, maar ook omdat we in het donker zo geconfronteerd worden met onze diepste angsten, verdriet of wanhoop. In de nacht is het lijden het ergst. Je merkt dat aan de onrust op een zaal in het ziekenhuis, je merkt het aan een kind dat 's nachts om zijn/haar moeder roept, je merkt het als je een keer een paar uur wakker ligt midden in de nacht. Als er zorgen of problemen zijn, komen die in het donker veel heftiger naar boven dan overdag.

Dat kent de pelgrim die Psalm 130 heeft geschreven ook heel goed. Hij verwoordt precies wat wij ook voelen als het donker is vanbuiten en vanbinnen. Deze man is onderweg naar Jeruzalem, vaak een lange en moeilijke weg voor de talloze pelgrims in Israël. Hij weet wat het doel is, maar de weg er naartoe is zwaar. Niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk. Als je lang achter elkaar moet lopen, gaan je gedachten alle kanten op. In stilte wandelen helpt om naar binnen te keren. We hebben dan alle tijd en aandacht om onszelf te onderzoeken. De dichter ontdekt daarbij dat hij heeft gezondigd tegen God. We lezen niet wat hij heeft gedaan, maar wel dat hij zich daardoor ver bij Gods hart vandaan voelt. Hij is nu onderweg naar Jeruzalem, van ouds de plek om God te ontmoeten.

Maar voor het zover is, moet er eerst nog iets opgeruimd worden wat tussen God en hem instaat.

Bij ons gaat dat onderling toch ook zo. Als je iets hebt gedaan of gezegd dat je geliefde of vriend(in) pijn heeft gedaan, dan kun je niet zomaar verder met elkaar. Door wat je hebt gedaan is het vertrouwen beschadigd, is er afstand gekomen, zelfs al woon je in hetzelfde huis. Je kunt niet doen alsof er niets aan de hand is. Eerst moet er vergeving gevraagd en geschonken worden. Zo is het ook met onze God. Hij is een en al liefde en genade, maar doet niet alsof er niets aan de hand is als we tegen Hem gezondigd hebben of Hem niet serieus genomen hebben. Dan ontstaat er afstand en is er geen echt contact meer. Dat merken we als we bidden, de hemel blijft gesloten. En juist 's nachts voel je dat het scherpst, in het donker merk je die afstand meer dan ooit. Dan is er geen afleiding, kun je het niet meer wegduwen.

Daarom roept de pelgrim juist uit de diepte, in het donker tot God om vergeving, hij smeekt om genade. Daarbij is er bij God altijd de zekerheid dat wie z'n zonden belijdt voor de Vader, die zijn ze vergeven (1 Johannes 1:9). Dat weet deze gelovige ook: "Maar bij U is vergeving, daarom eert men U met ontzag" (vers 4). Wat heerlijk om te mogen leven uit Gods genade. Hoe groot onze zonden ook zijn geweest, hoe intens we God ook hebben teleurgesteld, Hij laat ons niet los. Zijn genade is altijd groter dan mijn zonden.

En als dat tot ons doordringt, gaan we steeds meer naar God verlangen, willen we steeds bewuster met Jezus leven, verlangen we intens naar de vervulling met de Heilige Geest. Het tweede deel van Psalm 130 gaat over verlangen naar God. Om de pelgrim heen is het nog steeds een donkere nacht. Maar hij kijkt met reikhalzend verlangen uit naar de eerste tekenen van de morgen. Zoals nachtwakers aan het eind van hun nachtdienst hunkeren naar de morgen, zo verlangt een gelovige naar het moment dat er weer licht aan het eind van de tunnel zichtbaar wordt. Dat is het moment dat hij of zij weer merkt dat God bij hem of haar is, dat God weer spreekt door Zijn Woord en dat die woorden ons weer raken. Het is het verlangen naar een open hemel. Dat is ons verlangen, dat is onze hoop waarmee we het volhouden in het donker.

Ik merk dat deze Psalm ook heel herkenbaar is voor onze vervolgte broers en zussen. Ook zij ervaren duisternis en diepte, hebben het heel zwaar. Soms vanwege hun zonden, vaak vanwege de omstandigheden. Overal gevaar, overal vijandschap, soms moeten ze letterlijk in het donker samenkomen om niet ontdekt te worden. Ze weten waar ze naar onderweg zijn, pelgrims op weg naar het hemels Jeruzalem. Maar onderweg hebben ze het zwaar. Dit is een Psalm voor gelovigen die in de gevangenis zitten, een Psalm voor mensen die bang zijn om hun huis uitgezet te worden. Het is een lied dat ze met heel hun hart meezingen. Ook voor hen voelt God

soms ver weg als het kwaad het lijkt te winnen en er maar geen verandering in hun moeilijke situatie komt. Maar dan kruipen ze bij elkaar of zoeken juist de stilte op en lezen en zingen Psalm 130: over de diepte en de duisternis die ze om zich heen of in zichzelf ervaren, en over hun intense verlangen naar Gods nabijheid.

Ook vervolgte christenen leven niet altijd op de toppen van hun geloof, ook bij hen zijn er zonden die in de weg staan. Maar hun donkerheid zit ook in de situatie waarin ze leven en dan sta je iedere dag op met dat intense verlangen naar de nieuwe morgen, de morgen ach wanneer.

GESPREKSVRAGEN

1. De dichter van Psalm 130 is onderweg naar een ontmoeting met God in de tempel en beseft dan dat er zonden tussen God en hem instaan. Hoe ga jij om met zonden die je hebt gedaan of doet?
2. Hoe reageert God dan op je? (vers 4). Zie ook 1 Johannes 1:9.
3. Herken je dat intense verlangen naar Gods nabijheid? Wanneer voel je dat het meest?